

19.1.48, ח' שבט תש"ח, יום ב'. ירושלים.

בבוקר עליתי לירושלים. הנסיעה נמשכה כארבע שעות. נסענו הסעם דרך נען-גזר,

כי אומרים שיש כנופיות בדרך לטרון-מסמיה.

- מצאתי כאן הזמנה מאת פרום. שובה וביקרהי אותו. דואגים לגורל המוזיאון, שנמצא
בהוך בחלקת העתיקות, ונחמכת מקרן רוקפלר בעשרת אלפים לא"י. רוצים שהמוזיאון,
שלמטה הוא עכשיו מוסד יהודי, כי רוב עובדיו הם יהודים, אם כי הוא נמצא בסביבה
ערבית, יהיה משורף לירושלים ולמדינת היהודיה. הבטחתי לעיין בהזכיר שהגיס לי -
החלטת למדינה כשהיווסד, דעהי - עלינו לרכז כל מוסדות המדע והרוח בירושלים.

- הזמנתי את גובומייסקי בשאלת הנגב. סיפרתי לו שבקרוב כנראה יסנו הבריטים את
דרום הארץ ואנו עומדים לשלוח כוחות רבים לכסיסים הקיימים על מנת שידימו לעת
מצוא ראשונה, ויגיעו משני קצוות לאילת; מדרום ים המלח ומנקודות צנור המים. לשם
כך ניצור אחד הבסיסים במדום - בשביל 3-500 איש.

גובומייסקי מוכן לעזור. בזמן האחרון עמד בקשר עם הממשלה הנציב וגרני - בדבר
מכתון כפעלו. יש אצלו בית-משטרה וחנו בו 3 שוטרים בריטים ושבעה ערבים. הם פינו
בזמן האחרון את המקום והבהורים שלנו חפסו הבנין. יש לו 70 רובים מסלתיים ומאה
מוכזקים. מוסימים לו עכשיו 2 לואים, ויהיו 250 מושכעים. מחלימים הרובים הישנים
בהדשים.

הוא מיעץ לשלוח אנשינו כצפון ים המלח בסירות - עשרה עשרה מבלי לעורר שימת לב
יתרה. הוא מוכן להחזיק אצלו מאה איש, וכשאלת יוזזו דרומה - יקבל מאה אחרים.
אפשר יהיה להעביר בסירות גם כלי רכב כבדים ושאר הרברים.

הוא עומד לסוס כחר מקלנדיה לדרום, ויהיעץ במקום עם אנשיו. הוא מוכן לעזור גם
בהקט, יהכך שחלק מהייצור יעבור לירושלים.

- הרב פישמן מתאונן שאין שמירה בשכונתו, למרות הבטחות ישראל. רובים אל ביתו.
הפורשים הציעו לו הגנה, אבל לע"ע דחה.

- מה שידרש לכל איש בנגבו ציוד אישי (נעלים, גרבים, חליפה, שק חפצים, חגור, כובע פלדה ועוד) 12,3 לא"י. ציוד שכון (שמיכות, מיטה, כזרן, אהל, מנורת נפט ועוד) 5 לא"י, החזקה 17 לא"י (כלכלה 320 מא"י לאיש, דלק מיס, חשמל, סיגריות, בלאי, ביטוח, עהונים וכו'). ציוד לגדוד (חד פעמי, בלי חימוש, מחבורה, אחות ועוד) 1250 לא"י (בערך 2 לא"י לאיש) - באופן זה ציוד חד-פעמי $2 + 15 + 12,3 = 30$ לא"י בערך, כל אלף 30,000 לא"י מלבד החזקה.

- ב-4 ישיבת הנהלה. הצגתי עניין הנגב: דרשתי העלאת 5000 איש לנגב בזמן הקרוב כדי שנוכל להכנס לאילת עם הפינוי ולהחזיר במשלוח תגבורת עד 3000 מינימום. אחרי וויכוח יגע הוחלט הדבר.

- בערב שיחה עם ששון. לפי כל המקורות יש כנראה שנוי בתפיסה הערבית. אמיל וחסן אבו סעוד חזרו לפני ימים אחדים ממצרים לאחר ההיעצות של 15 יום. השנוי הוא להשקית הערים, ולהעביר השדמה לכפר ולדרכים. ולאץ יהודים לפנות כמה נקודות, בהחילה כפר עציון. זה בא מהאקנה, ממקורות מסכרה ומהיתום שחזר מהמלך. לפני 4 ימים התקיימה פגישה בטכס: עבד אל קדיר אל חוסייני ("אבו מוסה") ומנהלי הכנופיות. המסרה לשגר כנופיות לוחמות בכפרים. דרך המלחמה יהיה "פגע וברח", כי לא רוצים לאבר אנשים. השנוי בא מחוץ לחץ חזק של תושבי הערים, שברחו, על מדינות ערב. נטלו בחודש הרבה בני משפחות מיוחסות - ואלה קובעים המדיניות.

גם הסותרים לחצו בסרבם לתת כסף מחוץ טענה שהם הרוטים, והמופתי לא מקבל כסף מהמדינות. גם מפחדים להביא אנשי הכנופיות לעיר - שיציקו לבני העיר. ולכן מסורים אותם בכל פינות הארץ. צריך איפוא, לדעת ששון להמשיך בערים. אבל יש לו שיקולים: אם נשקים הערים - נסייע למופתי, אבל לא נבסרך לרחק הרבה כוחות בערים. אם נכה ערבים עירוניים - לא יביא המופתי הכנופיות לערים, אלא יסתפק בכוחות הערבים

וישנם, כאשר עשה עד עכשיו. אם העיר השקום - תופיע החוצה כל ההתמכרות הערבית. גם לא נרגיש השלטון. אולם מאידך גיסה סבור ששון שאם נמשיך הפעולה בעיר - יקוצר משך המהומות, כי הכשמות המיוחסות יתמכרו וידרשו הפסקה. מות פלחים לא יעשה רושם - מות מיוחסים יהווה לחץ נגד מהומות.

אין לשון איפוא במקנה ברורה - אלא שיקולים בעד ונגב.

- היתום ביקר את המלך. הוא מתפלא למה אין אנו מבינים אותו ומאשימים כאילו הוא מוסר בליגה. עמדתו נשארה: (1) לא יתן ללגיון להתקיף יהודים. (2) כל זמן שהבריטים בארץ - לא יוכל להתערב. (3) עד עכשיו האנגלים לא דיברו אחר, אבל ב-24 לחודש אנשיו (וידידינו) גוסעים ללונדון לנהל מו"מ על היקון החוזה ויעורר שאלת עתיד א"י ותפקיד עת"י בארץ. וידע דברים ברורים. (4) שליחיו בלונדון ינקטו עמדה שהוא מסכים לחלוקה, אבל לחלוקה שלא תבייש אותו. (5) הוא אומר לנו שנצטרך ל"תקן" הגבולות.

המלך רוצה בהזירה היתום לארה"ב וישיג לו חמיכת אמריקא, היתום יגיד להם בשמו שמסכים לחלוקה ומוכן לעזור בהשקטת הארץ, אבל שלא יהיה תלוי רק באנגלים. הוא רוצה להשיג מלווה בין לאומי למליציה בחלק שלו בארץ, ונאמר לו שאנו נתמוך בזה. נאמר לו גם שנעזור למלווה למיתוח כל המדינה שלו. ונעזור לו בעצמנו בכספי המדינה היהודים, במקום החמיכה הצריכים לתת למדינה הערבית במקרה של חלוקה.

המלך אמר ליתום שרוצה בדבר זה ושאלו נעזור ליתום להשיג מטרות אלו.

שון סבור שזוהי דעתו האמיתית של המלך.

גמאל עמד לבוא לעמק. המלך בציג שני חנאים לבואו: (1) שלא יציע לו הקמת שלטון בהשחמות המופתי, (2) שלא ידבר אחר על עזרה לשפיכות דמים בארץ.

- הוויכוח בהנהלה על הנגב לא עזר אולי הרבה לבירור הכעיה, אבל חשף אפיים של המתווכחים.

ברנשטיין תהה: היש ביכלתנו האנושית והטכנית לשלוח תגבורת זו? מדוע לא פסייעים

להקמת עיר בנגב?

טעירא סבור שאי אפשר אפילו לדון על השאלה – כאשר אין "הכנית כללית" לבטחון הישוב

סמי נהגוס שטחים והחי ניסוג? הנגב הוא אולי מלכודת לנשליטים, כניסת לאילת זוהי

המבדוא כא.ט. לא יתכן בטחון בלי מוכחים,

תכלך שואל. הי. יתראי ל-235 יש ריגון בישוב. מה דורשים התגבורת כוח " וכסת דורש

הקמת 9 נקודות.

סילורר חומך בטעיראז דרוכים כומחים – ואין להחליט בחפזון.

ב. יוסף שואל (בצדק) מדוע יהיו רק 20.000 מממ מגויסיכו? מדוע לא שלשים או ארבעים

גלף?

גרינבוט הפעם גילה הבנה לא מעטה? דרוש קבינט מלחמה של חמשה, ולא איש אחד שעלול

להתעייף. דרושה קזרה מהגולה, חושש שמשלוח 5000 לנגב יחלישו עמדתנו בשאר חלקי הארץ.

גולדה העיר בפשטות: כלום יחליטו "כומחים" אם יש להגין על הנגב או לא. תבעה פעולה

חינוכית ביעוב להגביר המורל.

הרז רוחה התגבורת כהכרחית, כוחנו באין ברירה. חולק על ההנחה שיש רפיון בישוב.

20.1.48

עטרויבום: האיש "הבריתי" כחה לחברו בירושלם (ידידו של עטרויבום) למחרת החלפת

או"ם, טעור לפני שנים אחדות סמע סמנו שס) פנה לעם היהודי תציל אותו. הוא פניה

שבארצו רוצים לעזור, אבל יודעים שעזרה והתערבות בלוייה עלולה להזיק. – הפריזאי

הזמין הירושלמי לברימל לשכנע מפיו במה אפשר לעזור למדינה. הוא סבור שחוצצ

הסברה בארצו על הספעל האר"י (ביצד?) – ע"י סרט טוב מותאם לחמקיד.